

Lidé se na sebe překvapeně podívali a pak se usmáli, houbu utrhli a doma ji pak připravili, jak jim skřítek poradil. Od té doby lidé houbě říkají vatovec, podle skřítky, a když ji někde na zahradě nebo na louce najdou, ví, že tady někde bydlí houbový skřítek Vatovec, který houbu vyčaroval. Skřítek Vatovec se přestal trápit, že má větší bříško než ostatní, a nikdo se mu už neposmívá. Když se to totiž doslechli skřítkové v lese, přáli si také kouzlit takhle veliké houby. Ale to víte, takhle veliké, jak to umí Vatovec, ostatní skřítkové neumí. Mít pár kilo navíc nemusí vždy znamenat být v nevýhodě.

*V pohádce se objevil **vatovec obrovský** neboli **pýchačka obrovská**, patří mezi jedlé houby.*

NEPOVEDENÉ KOUZLO

Také se vám jistě někdy stalo, že jste na něco zapomněli. No, nemyslete si, že houboví skřítkové jsou v tomhle jiní. Také někdy něco zapomenou a o tom je následující pohádka.

Jednou šli lesem muzikanti s trumpetami a vyhrávali, co to šlo. To víte, taková věc se nestává každý den, a když to zahlédl houbový skřítek Stroček, hodně se mu to zalíbilo. „To by byla paráda, umět takovéto věci.“ Celý den pak chodil a vyprávěl ostatním skřítkům, jak viděl lidi, kteří hráli na trubky. „Mohli bychom hrát také,“ nabídl skřítkům. „A jak to chceš udělat, copak máme trubky?“ namítali ostatní. Skřítek Stroček se zamračil a uznal, že mají pravdu. Odešel do svého domečku a celé dny pak přemýšlel, jak to udělat, aby si také mohli zahrát. Pročítal kouzelné knihy, ale v žádné nenašel kouzlo, jak vyčarovat hudební nástroj. Nezbylo mu nic jiného, než zkusit kouzla vymyslet. Tak to šlo den za dnem, týden za týdnem. Jednou

tudy tím lesem šla zase nějaká kapela a hrála na trubky. To bylo to, na co čekal, vyslovil zaříkadlo, takové dlouhé a složité, na konci kterého vyřkl: „Čáry máry, bumtarata, tůt.“ A jen co dořekl, nestačil se divit. Rázem bylo po hraní, muzikanti měli prázdné ruce. „Ajajaj, to jsem tomu dal, tohle jsem nechtěl,“ zanaříkal Stroček. Nechtěl odčarovat nástroje, jen vyčarovat své vlastní. Muzikanti, ti se lekli a se slovy „Co je tohle za čáry?“ utíkali na všechny strany. Trubky byly pryč a místo nich na zemi, kudy muzikanti šli, vyrostly houby, které vypadaly jako trubky. „Tak to se mi nepovedlo,“ naříkal skřítek Stroček a chtěl trubky odčarovat zase zpátky, ale nešlo mu to. „Jak jsem to jen říkal?“ přemýšlel. Ať přemýšlel, jak přemýšlel, na kouzlo na odčarování si nevzpomněl. Místo toho kudy chodil, mumlal si jen poslední část kouzla: „Čáry máry, bumtarata, tůt.“ Chodil lesem a opakoval si, na co jediné si vzpomněl. Kudy chodil, tam přičaroval tyhle zvláštní houby. Nakonec toho nechal, ale stále mu to vrtalo a vrtá hlavou. Celou zimu, jaro i léto přemýšlí ve svém domečku nad tím správným kouzlem, které by trubky zase přičarovalo. Na podzim si vždy dodá odvahy, vyleze ven a pak zase začne čarovat.

